

சவ்வாது மலைவாழ் மக்கள் பழங்கதைகளும் வரலாறும்

கா. ஆறுமுகம் அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, சர் தியாகராயா கல்லூரி, சென்னை-600021, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The Legends and History of the Javadi Hills People

K. Arumugam a, *

^a Department of Tamil, Sir Theagaraya College, Chennai-600021, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
bharathi5583@gmail.com

Received: 30-09-2021
Revised: 04-06-2022
Accepted: 11-06-2022
Published: 10-08-2022

ABSTRACT

Javadi Hills is the eastern chain of hills comprising Vellore district, Thiruvannamalai district, and Tirupattur district. The people living in these hills call themselves Malayalis. They have nothing to do with the Malayalis living in the state of Kerala. They live in the hills of Yelagiri Hill, Kolli Hills, Sitheri Hills, and Pachaimalai Hills in Tamil Nadu. But marriages happen between the people of these hill areas. They are the majority of the 37 tribes in Tamil Nadu. One hundred and four villages (184) in fourteen panchayats on this hill are the domains of this study. These Malayalis tell folktales as songs and stories. It can be seen that the custom of telling this as stories by men and songs by women can be seen. And they do not tell these stories all the time. It is noteworthy that they sing only during festivals or among researchers who conduct research on this community. Similarly, this review article explains that the songs narrating stories related to them are in circulation only among a few senior tribal people.

Keywords: Savvadu Hill, Tribe, Legends and History, Folklore

முன்னுரை

ஓர் இனத்தின் வரலாற்றினை ஆராயும்போது அவ்வினத்தின் பொருளாதார உற்பத்தியை நிருணயிக்கும் பெரும் சமூகங்கள் மட்டுமின்றி, விளிம்பு நிலையில் இருக்கும் சமூகங்கள், குறிப்பாக மலைகளை வாழிடமாகக் கொண்ட மலைவாழ் சமூகங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து ஆராய்ச்சி செய்யப்படவேண்டும் என்கிற கருத்தோடு தற்போது உலகம் முழுவதும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றின் மூலம் அத்தகைய சமூகங்கள் சமூக மையநிலைக்குக் கொண்டுவரப்படுவதுடன், ஓர் இனத்தின் பழமை மாறாத பல்வேறு பண்பாட்டுக்கூறுகளை அறியவும் வழிவகை ஏற்படுகின்றன. தமிழக அளவில் கல்விப்புலத்திலும் தனிநிலை ஆய்வாளர்களிடையிலும் பழங்குடிகள் பற்றிய பல்வேறு ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வகையில் தமிழகத்தின் தனிப்பெரும் மலைப்பகுதிகளில் சிறப்பிடம் பெறும் இடமாகவும் சங்க காலத்திற்கு முன்பிருந்தே மக்களின் வாழ்விடமாகவும் திகழும் சவ்வாது மலையில் வாழும் மலையாளிகளின் வாழ்வியலைக் கள ஆய்வின் மூலம் வெளிக்கொணர்வதும் ஆர்வமுடிகொள்ளும் தேவையான ஒன்றாகும். அதேபோன்று பழங்குடி மக்களின் சமூகம் மற்றும் பண்பாடு காலம் நிகழ்த்தி வரும் மாற்றங்களால் அழிந்து வருகின்றன. இதனடிப்படையில் இத்தொன்மைச் சமூகத்தை இனங்கண்டு ஆராய்வதும் பதிவு செய்வதும் மனிதகுல இனவரலாற்றுப் படிமலர்ச்சியை அறிவதற்குத் துணைசெய்யும். எனவே, இவர்களிடையே காணப்படும் பழங்கதைகளையும் வரலாறுகளையும் ஆராய்ந்து கூறும் விதத்தில் இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகிறது.

பழங்குடி மக்கள் வரையறை

குடி என்பதற்குக் குடியானவன், குடியிருப்போர், குடும்பம், கோத்திரம், குலம், வீடு, ஊர், வாழ்விடம் என்று பல பொருட்கள் தரப்பட்டுள்ளன (UOM, 1939). நாடோடியாக இல்லாமல் வாழ்வினை ஓரிடத்தில் அமைத்துக் கொண்டவர்கள் எனும் கருத்து குடி என்பதற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பல பொருட்களுக்கும் பொதிந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது. சவ்வாது மலையைத் தவிர ஏலகிரி மலை, பச்சை மலை, கல்வராயன் மலை போன்ற மலைப்பகுதிகளில் வாழ்பவர்களும் மலையாளிகளே. ஆனால் எவ்வித கொடுக்கல் வாங்கல்கள் இவர்களுக்குள் இல்லை.

பழங்குடி மக்கள் என்பதற்குப் பழமையான குடிமக்கள் என்பதை விடவும் குடிமக்களாவதற்கும் முற்பட்ட பழையகாலத்தின் வாழ்க்கையுடையவர்கள் என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

நிலவியல் அடிப்படையிலும் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் அவ்வக்காலத்தில் நிலவும் முக்கிய உணவு உற்பத்தியில் பங்கு வகிக்காதவர்கள் நாளடைவில் தனித்த வாழ்க்கையுடையவர்களாக, சமுதாய மாற்றத்திற்கு ஆட்பாதவர்களாக மாறி விடுகிறார்கள். அதனால் உணவுப்பொருளைச் சேகரிப்பது, வேட்டையாடுவது என்ற நிலையோடு தமது வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக் கொண்டவர்கள். உணவுப்பொருளை உற்பத்தி செய்யும் வாழ்க்கை முறை உடையவர்களுடன் ஒன்றுபட முடியாமல் விலகிப் போயிருக்கின்றனர். இப்போது மலைகளில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் தங்களை அரசர் பரம்பரையென்றும் போராலும் கலவரத்தாலும் மலைக்கு ஓடி வந்தவர்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆயினும் அதனை உண்மையெனக் கருதுவதற்குச் சான்றுகள் எதுவுமில்லை.

இன்று பழங்குடி மக்கள் என்று கருதப்படுகிறவர்கள் பெரும்பாலும் மலைவாழ் மக்களாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் அனைவரையும் ஒரே வகையினராகக் கருதமுடியாது. அவர்களில் மலையையே தமது பரம்பரை வாழிடமாகக் கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். போரினாலும் மற்ற கலவரங்களினாலும் மலைக்குச் சென்றவர்களும் உள்ளனர். அவ்வாறு ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக் காலத்தில் மதுரைப் பகுதியில் இருந்து பாளையக்காரர்கள் பலர் மலைக்குச் சென்று மறைந்திருந்துள்ளனர் என்பதை மெக்கன்ஸின் சுவடிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. சமவெளிப் பகுதியிலிருந்து மலைவளங்களை உடைமையாக்கிக் கொள்வதற்காக மலைக்குச் சென்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். மத அடிப்படையிலும் அரசியல் காரணங்களாலும் மலைக்குச் சென்றவர்களும் உள்ளனர்.

இவ்வாறு பல்வேறு காரணங்களால் குடியேறி மலையில் வாழும் மக்கள் அனைவரையும் பழங்குடி மக்கள் என்ற நிலையில் கணக்கிடுதல் சரியன்று. பூர்வீகமாகமலைகளை வாழிடமாகக் கொண்டவர்கள் மட்டுமே பழங்குடி மக்களாவார்கள் என்று மா. இராசேந்திரன் குறிப்பிடுகிறார் (Rajendran, 2003). மேலும் இதன் பொதுப் பண்புகளை மையமிட்டுப் பின்வரும் வரையறை முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

பழங்குடி என்போர் ஒருபடித்தான சமூகக் குழுவினராவர். இவர்கள் தொடர்ச்சியான பொதுவான இடத்தில் வசிக்கக்கூடியவர்கள், பொதுவான கிளைமொழியைப் பேசுபவர்கள், பொதுவான ஒருமுகப் பாங்குடைய சமூக ஒழுங்கமைப்பைக் கொண்டவர்கள், சமத்துவச் சமூக முறையைப் பேணுபவர்கள், ஒருபடித்தான பண்பாட்டு முறையைக் கொண்டவர்கள் பொதுவான மூதாதையரையும் பஞ்சாயத்து முறையையும் சமய நம்பிக்கை முறைகளையும் பின்பற்றுவார்கள் (Bhakhavatsala Bharathi, 2003).

பழங்குடி மக்களின் வரலாறு

பழங்குடி மக்களின் வரலாற்றை ஆராயும்போது காட்டுமிராண்டிகள், ஆதிவாசிகள், பழங்குடிகள், பழைய மரபினர் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலத்தினர் என்றெல்லாம் குறிப்பிடப்பட்ட மக்களே இன்று நமது முன்னோர்களின் வாழ்க்கையை நினைவுபடுத்துவார்கள் என்றும் சமுதாய வரலாற்றின் தொடர்ச்சியையும் மனிதகுல வரலாற்றின் தொடர்ச்சியையும் அறிவதற்குப் பயன்படுவார்கள் என்றும் கருதப்பட்டு ஆய்விற்கு உரியவர்களாகியிருக்கிறார்கள் (Anandakumar, 2022).

வாழும் இடம், நிலை, சூழல், வாழ்க்கைமுறை ஆகியவற்றினால் வேறுபட்டிருக்கும் மனிதர்களிடையே காணப்படும் வேறுபாடுகளை ஆராயும் மானிடவியல் ஆய்வு என்பது மேற்கத்திய நாடுகளின் தற்காலத்திய கண்டுபிடிப்புகளின் விளைவாகத் தோன்றியதாகும்.

சமுதாய வளர்ச்சிக் கட்டங்களில் பழங்குடி மக்கள் நிலை என்பது புராதனப் பொதுவுடைமைச் சமுதாயமாகும். வர்க்க ரீதியாகச் சமுதாயம் பிளவுபடும் காலத்திற்கு முன்பு சிதறிக்கிடந்த சிறுசிறு குழுக்களாக அவர்கள் வாழ்ந்தனர். அக்குழுக்களும் அடிக்கடி இடம் மாறிவந்தன. தேவையான அளவிற்கு மட்டுமே பொருள் உற்பத்தி செய்தனர். சமூக வேலைப்பிரிவினைகள் இங்கு இருக்கவில்லை. மிக எளிமையான அதிக நுட்பமற்ற கருவிகளைக் கொண்டே உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. இச்சமூகங்களில் சமூகக் கட்டமைப்பு இன்னமும் இயற்கையான உறவுகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது.

குல அமைப்பு தாய்வழி இரத்த உறவுமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இருந்தது. ஒவ்வொரு குலமும் இரு பாதிகளாக அமைந்தது. ஒவ்வொரு பாதியும் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கணங்களைக் கொண்டிருந்தது. இரு வெவ்வேறு பாதிக் கூறுகளைச் சேர்ந்த ஆணும் பெண்ணும்தான் இணைய அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஒரிடத்தில் தங்கிக் கூடாரம் அடிக்கும்போது குல அமைப்பைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் இருப்பிடங்களும் அமைந்தன. வட்டமாக முகாமிட்டு அதை அரை வட்டங்களாகவும் கால் வட்டங்களாகவும் பிரித்துவிடுவர். ஒவ்வொரு கணத்திற்கும் ஏற்ற கால்பகுதியில் இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. இப்படி நான்கு கால் பாகங்களைக் கொண்ட வட்டமே பிரபஞ்சம் பற்றிப் பண்டைக் காலத்தில் கொண்டிருந்த கருத்துக்களுக்கான ஒரு முன்மாதிரியாக அமைந்தது.

அச்சமுதாயத்தில் எல்லோருக்கும் சமஉரிமை என்ற நிலை இயற்கையாக இருந்தது. பிறகு கணங்கள் குடும்பங்களாக மாறியபோது சமபங்கு என்பது சமுதாய நீதியாக்கப்பட்டது. மேய்ச்சல் நிலங்கள் பொதுவாகவும் விளைச்சல் நிலங்கள் பங்கீட்டிற்கு உரியனவாகவும் மாறின. விளைச்சல் நிலங்கள் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு ஏற்ப அடிக்கடி மறுபங்கீட்டிற்குரியனவாக இருந்தன.

அச்சமுதாயத்தில் குலப்பேரவை போன்ற அமைப்பு ஒன்று கணங்களால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் அல்லது முதியவர்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. குலமக்கள் அனைவரும் கூடியிருந்து பேரவையின் முடிவுகளைச் சட்டமாக்கிக் கொண்டனர். ஏற்றத் தாழ்வற்ற சமுதாய அமைப்பாக இருந்ததால் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாக்கவேன்று தனிப்படை அவர்களுக்குத் தேவைப்படவில்லை.

மக்கள்தொகை அதிகரிக்கவும் மேய்ச்சல் நிலங்களும் விளைச்சல் நிலங்களும் விரிவாக்கப்பட வேண்டியிருந்தன. அதனால் குலங்களுக்கிடையே போர்கள் ஏற்பட்டன. போர் என்பது சூறையாடலுக்கான திடீர் தாக்குதலாகவே இருந்தது. அத்தாக்குதலுக்கு உடன் வருபவர்களைக் கொண்டு குலத்தலைவர்களின் பொருள்களைக் கைப்பற்றினார்கள். அப்பொருள்கள் போரில் பங்கெடுத்துக் கொண்டவர்களுக்குப் பிரித்தளிக்கப்பட்டன. அப்போது தலைவருக்கென்று ஒரு தனிப்பங்கு பிரிந்தது. இதுவே அவனுக்குச் சொத்தாக உருவானது. இவ்வாறு அடிக்கடி தாக்குதல்களை நடத்தியதால் தலைவர்கள் அதிகச் சொத்துக்கு உடைமையாளர்களாகவும் தாக்குதல்களில் கைப்பற்றப்பட்ட மனிதர்களை அடிமை கொண்டவர்களாகவும் தோற்றவர்களின் நிலத்திற்கு உரிமை உடையவர்களாகவும் மாறினார்கள். சில நேரங்களில் தோற்றவர்களிடமே அவர்களின் நிலத்தைக் கொடுத்து வென்றவர்களுக்காகப் பயிரிடக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள். இப்படிப் பண்ணை அடிமைகள் உருவாயினர்.

கால ஓட்டத்தில் சிறுசிறு குலங்கள் இணைக்கப்பட்டு இராச்சியங்களாக மாறின. அந்த இராச்சியங்களைக் குலத்தலைவர்கள் ஆட்சிப்பறிந்தனர். அதன் பின்னர் அரசன், பேரரசன் என்று மாறிய சமுதாயத்தில் குலத்தலைவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மறைந்து போயினர். நாளடைவில் பழங்குடி மக்களும் தங்களுக்குரிய தனித்தன்மைகளோடு தனியாக வாழ அனுமதிக்கப்படாமல் மாறிவரும் மக்கள் வாழ்க்கையோடு ஒன்றிப்போயினர். சிலர் மட்டும் தனித்துப் போனார்கள். இன்றும் தனித்தன்மையோடு வாழ்கிறார்கள். என ம. இராசேந்திரன் குறிப்பிடுகிறார் (Rajendran, 2003).

பழங்கதை விளக்கம்

பழங்கதை என்பதற்குப் புராணக்கதை, மக்கள் பழங்கதை, இட்டுக்கட்டு, வெற்றுப்புனைந்துரை, கற்பனையாகப் படைக்கப்பட்ட போர்வழி, இல்பொருள் கற்பனை, ஆதாரமற்ற என்று பல பொருள்களைத் தமிழ் ஆங்கில அகராதி குறிப்பிடுகிறது (Singaravelu Muthaliyar, 1910).

Myth என்பதற்கு The Concise Oxford Dictionary of Literary Terms என்ற அகராதி தொன்மம் என்பது ஒரு வகையான கதை அல்லது நிரனிரையில் அமைந்த ஒரு கதையாடல், தனியொருவரால் ஆக்கப்படாமல் மரபு வழிபட்டு வருவது, மனிதன் மற்றும் இன்னபிற இயற்கைக் கூறுகளின் தோற்றம் பற்றி விவரிப்பது. பொதுவாக மிகைப்படுத்தப்பட்டதாகவும் அதீதக் கற்பனை உடையதாகவும் இருக்கக் கூடியது. இதன் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாடு அதன் சமூக ஒழுக்கலாறுகளை நிலைப்படுத்திக் கொள்கிறது என்று வரையறுக்கிறது.

தொன்மக் கதைகளைப் போன்றே பழமரபுக் கதைகளும் சொல்பவர்களாலும் கேட்பவர்களாலும் உண்மையென்று நம்பப்படுகின்றன. ஆனால் அவை தொல் பழங்காலத்தில் அல்லாமல் அண்மைக்காலத்தில் நடந்தவைகளாகக் கூறப்படுகின்றன. இவை பெரிதும் சமயச் சார்பற்றவை புனிதமானவைகளாகவும் கருதப்படுவதில்லை. தவசிகள், முனிவர்கள் பற்றிய ஒரு சில கதைகள் மட்டும் புனிதமாகப் போற்றப்படுகின்றன. இவற்றில் வரும் பாத்திரங்கள் மனிதர்களே. போர், வெற்றி, தோல்விகள், தலைவர்கள், அரசர்களின் வீரச்செயல்கள், அரச பரம்பரையின் தோற்றம், அழிவு போன்றவை யாவும் பழமரபுக் கதைகளுள் பயின்று வரும். இவை எழுத்து மொழி வரலாற்றுக்கு மாறாக வாய்மொழியாகச் சொல்லப்பட்டு, நம்பப்பட்டு வருகின்றன. மேலும் பேய், ஆவி, புதையல் பற்றிய கதைகளும் பழமரபுக் கதைகளாகக் கருதப்படுகின்றன என்று க. கோபி குறிப்பிடுகிறார். மலையாளிகளைப் பற்றிக் கூறும் பழங்கதைகளும் இத்தன்மை வாய்ந்தவை எனலாம்.

பழங்கதை கூறப்படும் முறைமை

மலையாளிப் பழங்குடிகளிடமும் பழங்கதைக் கூறும் முறைமை என்பது இடத்திற்கு இடம், காலத்திற்குக் காலம் மாறுபடுகிறது. சவ்வாது மலையில் உள்ள மலையாளிகள், தங்கள் பழங்கதைகளைச் செய்யுளாகவோ உரைநடையாகவோ அனைவரிடமும் கூறுவதில்லை. இது தனி நிகழ்ச்சியாகவோ பிற நிகழ்ச்சியாகவோ நடப்பது இல்லை. தற்காலத்தில் அவர்களுள் முதியவர்கள் சிலர் மட்டுமே இக்கதைகளை அறிந்துள்ளனர்.

கொல்லிமலை மலையாளிகளின் குடியேற்ற வரலாறு, நாட்டுக்கட்டு என அழைக்கப்படும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. குடியேற்றத்திற்கான காரணங்கள் பலவகையாக மாறுபட்டாலும் எழுதப்பட்ட இலக்கியத்திற்குச் சில நாட்டுக்கட்டுகளின் கூற்றுகளும் சான்றாக நிற்கின்றன. மேலும் பிற மலைகளில் வாழும் மலையாளிகள் தங்கள் பழைய முறையை உரைநடைக் கதைகளாகவே கூறுகின்றனர்.

பழங்கதைக்கான தன்மைகள்

மலைக்குடியேற்றம் குறித்துப் பொதுவாக அனைத்துப் பழங்குடிகளிடமும் இருக்கும் பழங்கதைக்கான தன்மைகளைப் பக்தவச்சல பாரதி. தமிழகத்தில் பல பழங்குடிகளிடம் ஒரு கருத்து மரபுத் தொடராக வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அது நாடு கலைஞ்சி காடு வந்தது என்பதாகும். நாட்டில் பஞ்சம், பிணி, கலவரம், அரசியல் கொந்தளிப்பு போன்ற பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டபோது மலைகளில் தஞ்சம் புகுந்ததாகவும் இத்தகு மக்கள், நாடு கலைஞ்சி காடு வந்தது என்று தங்கள் வரலாற்றைக் கூறும் போது விளிக்கின்றார்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலையாளிகளின் பழங்கதைகள்

சவ்வாது மலையாளிகளின் பழங்கதை கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்படுகிறது. கங்குண்டி என்ற ஊரைச் சேர்ந்த வேடர்கள் காஞ்சிபுரத்தில் வசிக்கும் காரகாத்த வேளாளிடம் திருமணம் செய்து கொள்ளப் பெண் கேட்டனர். அதற்கு அவர்கள் மறுப்புத் தெரிவித்தனர். இதனால் சினம் கொண்ட வேடர்கள் ஏழு வேளாளர் குலப் பெண்களைக் கவர்ந்து சென்றனர். அப்பெண்களை மீட்டுவர வேளாளர் எழுவர் ஏழு நாய்களுடன் செல்லும் முன் தங்கள் மனைவியரிடம் நாய்கள் மட்டும் திரும்பி வருமானால் தாங்கள் இறந்துவிட்டதாகக் கருதி ஈமச் சடங்குகள் செய்யும்படி கூறிச் சென்றனர். செல்லும் வழியில் பாலாற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியதால் அவர்கள் மிகவும் இடர்பட்டு ஆற்றினைக் கடந்தனர். நாய்கள் ஆற்றைக் கடக்க இயலாததால் காஞ்சிபுரத்திற்கே அவை திரும்பின. நாய்கள் மட்டுமே திரும்பி வந்ததைக் கண்ட வேளாளர்களின் மனைவியர்கள் கைம்மை கோலம் புண்டனர். இதற்கிடையில் தங்கள் பெண்களைக் கவர்ந்து சென்ற வேடரைக் கொன்று தம் இனப் பெண்களையும் வேடர் பெண்கள் சிலரையும் அழைத்துக் கொண்டு காஞ்சிபுரம் திரும்பினர். வந்தவர்கள் தங்களின் மனைவியர்களின் முடிவை உணர்ந்து அதிர்ச்சியடைந்தனர். இச்சூழ்நிலையில் அங்கு வசிக்கப் பிடிக்காமல் வேடர் இனப் பெண்களை மணந்து கொண்டு சவ்வாது மலையில் குடியேறி பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டனர் என்கிறார் எட்கர் தஸ்டன் (Edgar Thurston, 1986).

இக்கதையிலிருந்து சற்று மாறுபட்ட கதை ஒன்று சவ்வாது மலையில் கூறப்படுகிறது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன் காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள கரிவரதராசப் பெருமாள் கோவிலுக்கு வணங்காமுடி முதலியார் இனத்தைச் சேர்ந்த ஏழு பெண்கள் திங்கள் கிழமைதோறும் சென்று புசை செய்து வந்தார்கள். அதே கோவிலுக்குக் கங்குண்டி என்ற ஊரில் வசிக்கும் வேடர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் புதன்கிழமைதோறும் புசை செய்து வந்தார்கள். இவ்வாறு வழிபட்டு வரும் வேளையில் ஒரு நாள் முதலியார் இனப் பெண்களை அக்கோவிலில் வேடர்கள் கண்டனர். பின்னர் அப்பெண்களையே திருமணம் செய்ய எண்ணினர். அதற்காக அப்பெண்களின் வீட்டிற்குச் சென்று வேடர்கள் பெண் கேட்டனர். ஆனால் முதலியார்கள் பெண் தர மறுத்தனர். இதனால் சினம் கொண்ட வேடர்கள் முதலியார் பெண்களைக் கவர்ந்து சென்றனர். தங்கள் இனப் பெண்களை மீட்டு வரக் குழு அமைத்துத் தேடினர். அக்குழு தங்கள் இனப் பெண்களைக் கண்டுபிடித்தது. இச்செய்தி காஞ்சிபுரத்தில் வசிக்கும் இனத்தலைவரான வணங்காமுடி முதலியாருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. பின்னர் வணங்காமுடி முதலியார் தன்னுடைய குழுவுடன் சில நாய்களையும் அழைத்துக்கொண்டுச் செல்லும் முன் தங்கள் மனைவிமார்களிடம் நாய்கள் மட்டும் வந்தால் நாங்கள் இறந்து விடதாகக் கருதி ஈமச்சடங்குகளைச் செய்துகொள்ளுங்கள் என்று கூறிச்சென்றனர்.

செல்லும் வழியில் பாலாற்றில் நீர்ப் பெருக்கெடுத்து ஓடியதால் மிகுந்த சிரமப்பட்டு ஆற்றைக் கடந்தனர். ஆற்றைக் கடக்க முடியாமல் நாய்கள் காஞ்சிபுரத்திற்குத் திரும்பி வந்தன. நாய்கள் மட்டும் வந்ததைக் கண்ட மனைவிமார்கள் கைம்மைக் கோலம் புண்டனர். இந்நிலையில் வணங்காமுடி முதலியார் குழு வேடுவர்கள் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு அவர்களிடம் பூசல்செய்து தங்கள் இனப் பெண்களையும் வேடர் இனப் பெண்கள் சிலரையும் அழைத்துக்கொண்டு காஞ்சிபுரம் வந்தனர். வந்தவர்கள் தங்களுடைய மனைவிமார்களின் கைம்மைக் கோலத்தைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தனர். அவர்களுடன் கூடி வாழமுடியாமல் அவ்வூரைவிட்டு நீங்கினர். செல்லும் வழியில் வேலங்காடு அருகே மானை வேட்டையாடினர். வேட்டையாடிய மான் இறைச்சியில் இரண்டு பங்கு வேண்டும் என வணங்காமுடி முதலியார் கேட்க மற்றவர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர்.

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து பெரிய குருவை வரவழைத்து சிக்கலைத் தீர்த்துக்கொள்ள முடிவுசெய்தனர். வருகைதந்த குரு பசுவை வெட்டி மீண்டும் யார் உயிருடன் எழுப்புகிறார்களோ அவர்களே இனக்குழுவிற்குத் தலைவன் எனக் கூறினார். வணங்காமுடி முதலியாரைத் தவிர பசுவை உயிருடன் யாராலும் எழுப்ப முடியவில்லை. இதனால் இக்குழுவிற்கு வணங்காமுடி முதலியார்தான் தலைவர் என்றார். இதனை ஏற்றுக்கொண்டு அவருக்கு இரண்டு பங்கு மான் இறைச்சியைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தனர். பிறகு சவ்வாது மலையில் குடியேறித் தங்களுடன் வந்த வேடர் இனப் பெண்களை மணந்துகொண்டு பயிர்த்தொழில் செய்து வந்தனர். அங்கு ஏற்கனவே வசித்து வந்த குறும்பர்கள்

அப்பெண்களை வன்புணர்ச்சி செய்தாகக் கூறிப் பூசல்ஏற்பட்டது. வன்புணர்ச்சி நிகழ்ந்தது உண்மையென்பதைக் கண்டறிந்து குறும்பர்களை மலையை விட்டு விரட்டினர்.

சவ்வாது மலை அடிவாரத்தில் அமைந்திருக்கும் பல கிராமங்களில் குறும்பர், இருளர், குறவர் ஆகிய இனமக்கள் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது (Thiruvani & Loganathan, 2021). மேலும் குறும்பர்கள் அக்காலத்தில் கட்டியாதாகக் கூறப்படும் ஒருசில கோவில்கள் இன்றும் உள்ளன என்கிறார் கோபால் (Gopal, 2021, Age-77, Personal Interview, Javadi Hills, India).

முடிவுரை

பழங்குடி மக்கள் என்போர் பொது உற்பத்தி முறையைச் சாராமல் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்த மக்களாவர். பல குழுக்களாக வாழும் அவர்கள் தங்களுக்கென தனி அடையாளத்தை உருவாக்கிக்கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். தங்கள் வரலாற்றைப் புனைவுகளோடு கதைகளாகவும் கதைப் பாடல்களாகவும் தொடர்ந்து பேணி வருகின்றனர். சவ்வாது மலைவாழ் மலையாளிகளும் தங்களுக்கான வரலாற்றைக் கதையாகக் கொண்டுள்ளனர்.

References

- Anandakumar, S., (2022) Need to Know the Tribes of Tamil Nadu, International Research Journal of Tamil, 4(SPL 2), 329-332. <https://doi.org/10.34256/irjt22s251>
- Bhakhavatsala Bharathi, (2003) Thamizhakap Pazhankudikal, Vallinanam Veeliyedu, Chennai, India.
- Edgar Thurston, (2003) Thenindiya Kulangalum Kudigalum, Tamil University, Thanjavur, India.
- Rajendran, M., (2003) Mecancy Suvadigalil Thamizhaga Pazhangudi Makkal, Kanaiyaazhi Padaippagam, Chennai, India.
- Singaravelu Muthaliyar, A., (1910) Abithana Chintamani, Madurai Tamil Sangam, Madurai, India.
- UOM, (1939) Tamil Lexicon, University of Madras, Chennai, India.
- Thiruvani, V., Loganathan, R., (2021) Cultural Elements Expressed in the Wedding Ceremonies of the Yelagiri Hill Tribes, International Research Journal of Tamil, 3(2), 18-26 <https://doi.org/10.34256/irjt2123>

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License